

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2009. december 31.
(óév este)

Cseri Kálmán

SZABADÍTÓ ISTEN

Alapige: 2Sám 22,2-7, 17-19

*Az Úr az én kösziklám, váram és megmentőm,
Istenem, kösziklám, nála keresek oltalmat.*

*Pajzsom, hatalmas szabadítóm és fellegváram,
menedékem és szabadítóm, megszabadítasz az erőszaktól.*

*Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó,
és megszabadulok ellenségeimtől.*

*Mert körülvettek a halál örvényei,
pusztító áradat rettent engem.*

*A sír kötelei fonódtak körém,
a halál csapdái meredtek rám.*

*Nyomoróságomban az Úrhoz kiáltottam,
kiáltottam az én Istenemhez.*

*Meghallotta hangomat templomában,
kiáltásom fülébe jutott.*

(...)

*Lenyúlt a magasból és fölvelt,
a nagy vizekből kihúzott engem.*

*Megmentett engem erős ellenségemtől,
gyűlölőimtől, bár erősebbek voltak nálam.*

*Rám törhetnek a veszedelem napján,
de az Úr az én támaszom.*

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, hálásan köszönjük, hogy előtted állhatunk ennek az évnek utolsó estéjén is.

A te nagy nevedet hívtuk segítségül az első reggelen, és nem tudnánk most felsorolni, hányszor és hányféleképpen tapasztalhattuk meg jelenlétedet, gondviselő szeretetedet, bűnbocsátó irgalmadat, mérhetetlen hatalmadat, meg nem érdemelt szeretetedet. Áldunk és magasztalunk téged ezért.

Köszönjük mindazt, amit adtál testi és lelki javakként. Köszönünk minden percet, amit veled csendben tölthettünk. Áldunk téged minden ígéért, amit megérthettünk, és ami világított az utunkon.

A te kezedből vesszük, Atyánk, a próbatételeket és veszteségeket is. Hiszszük, hogy azoknak, akik téged szeretnek, minden a javukat szolgálja. Bevalljuk, hogy sokszor nem értettük, miért próbálsz, miért engedted, hogy megalázzanak, hogy veszítsünk, miért voltak kudarcok is az életünkben. De bízunk abban, hogy te mindent bölcsen cselekszel, és nem minden értelmetlen, ami nekünk érthetetlen.

Kérünk, hogy igéd világosságába hadd kerüljön ez az egész év.

Bocsáss meg minden lázadást, minden elégedetlenséget, zúgolódást, ami a szívünkben fakadt, és ami elhagyta a szánkat. Bocsásd meg, valahányszor nem hittünk neked. Amikor nem vettük komolyan a te igaz ígéretet. Amikor öntelten azt gondoltuk, hogy egyedül is meg tudunk oldani dolgokat.

Valljuk, Úr Jézus Krisztus, hogy igaz ez a mondatod is: „Nálad nélkül semmit sem cselekedhetünk.” Ezért kérünk alázatosan, hogy jelenlétedben hadd tudjuk megszentelni ezt az órát is.

Szólj hozzánk az írott ígén és az emberi bizonyágtételen keresztül. A te igéddel végezd el bennünk azt, amire szükségünk van. Hadd kerüljön minden a helyére. Hadd kerüljünk mi is elveszített helyünkre, a veled való szoros közösségbe. Munkáld ezt és mélyíts el, erősítsd meg ezt most is igéd és Szentlelked által.

Ámen.

Igehirdetés

Keresve sem találhatnánk alkalmasabb ígét, ami ennek az évnek utolsó estéjén Isten színe elé állít minket, mint ez, amiből néhány részletet felolvastam.

Bibliaolvasó kalauzunk szerint Sámuel második könyvét olvassuk most, és ez a 22. fejezet a mai napra kijelölt szakasz. Dávid imádsága ez, amit élete vége felé mondott el. Élete alkonyán visszatekint a megtett útra. Próbálja számba venni, és értékelni az eseményeket, és egyre inkább megtelik a szíve hálával. Ennek a gyümölcse ez a hosszú imádság, amit javasolok, hogy olvassuk el ott-hon szép nyugodtan, végig.

Sok minden történt, amire most emlékezhet. Évekig tartott az a nyomorúság, hogy Saul féltékeny haragjában üldözte. Dávid menekült, bujkált, néha már kétségbe vonta, hogy Isten megtartja ígéretét és megmenti őt. Isten azonban hűséges volt hozzá, és végül ő lett Izráel királya.

Attól kezdve meg szakadatlanul hadakoznia kellett a filiszteusokkal. Alig voltak rövid szünetek a háborúk között. Állandóan támadták az ő népét. Rákényszerítették, hogy folyamatosan védekezzenek. Ráadásul saját fia is fellázadt ellene. Bajkeverők akkor is voltak, és többen igyekeztek megosztani a népnek az egységét. Alig győzte helyreállítani az egyensúlyt, a közösséget. És lelki kísértései is voltak engedett is a kísértésnek. Házasságtörést követett el, ennek kapcsán megölette egyik hűséges vitézét, hogy feleségül vehesse annak az özvegyét.

Sok küzdelemre tekint vissza Dávid. Győzelmek és vereségek, sikerek és kudarcok. Az emberek sokféleképpen értékelték ezeket a dolgokat. Voltak, akik dicsekedtek, veregették a saját vállukat: nem akármilyen fiúk vagyunk mi, nagy túlerővel szemben is hányszor arattunk győzelmet.

Mások panaszkodtak. Sorolták a veszteségeket, amik a háborúk során érték őket. Fájlalták, hogy mennyi érték elpusztult és elveszett, és csak azt látták, ami elveszett. És okkal-joggal emlegették, hogy a dicsőséges győzelmek után is milyen sok árva és özvegy maradt a népben.

Akkor is voltak olyanok, akik nem értékelték semmit. Rántottak egyet a vállukon: ezen is túl vagyunk, mi jön még!? Ugyanúgy, mint ma. Amikor ennek az évnek a végén visszatekintünk a megtett útra, vajon mit látunk, és mit hogyan értékelünk?

A sokféle vélekedés között Dávid határozott mozdulattal fölfelé mutatott. Ez az egész hosszú imádság arról szól, hogy mit cselekedett az elmúlt időben Isten. Arról szól, hogy végső soron mindent Isten cselekedett. Nem győzi sorolni egymás után Isten nagy tetteit. Ő védett meg bennünket, Ő adott erőt a harchoz, Ő adott győzelmeket, Ő sokszorozta meg a gondolatainkat, a fizikai és lelki erőnket, és egyre inkább ámuldozik a hatalmas Isten tettein, és Isten tetteitől eljut Isten személyéig, és teljes szívéből magasztalja Őt.

Dávid itt nem a maga hőstetteit sorolja, hanem Isten kegyelmes tetteit. Emlékezik és zsoltárt énekel. Ezzel fejezi be ezt az imádságot: „Ezért magasztalak, Uram, zsoltárt énekelek nevednek.”

És a zsoltár középső része csak ebből áll: „Isten az én erős menedékem. Ő vezeti útján a feddhetetlent. Olyanná tette lábamat, mint a szavasoké, magaslatokra állít engem. Ő tanítja kezemet a harcra.” Nem azt mondja: itt van ez az erős kéz, mennyit harcoltam, milyen győzelmeket vívtam ki. Szakadatlanul fölfelé mutat: Ő, Ő, Ő...

Ő bocsátotta meg a bűneinket. Ő rejtett el üldözőnk elől. „Felruháztál engem erővel a harcra, megfutamítottad ellenségeimet (nem én futamítottam meg). Összeúztad őket, mint a föld porát. Megmentettél lázadó népemtől.”... A végén boldogan vall arról (mintha szükség lenne ezt elmondani), hogy Isten él. Él az a hatalmas Úr, akinek a tetteire emlékezem. Ő valóságos, élő, létező Isten. Egyedül Ő a valóban élő és létező Isten. Boldog ember az, aki benne bíz.

Ha megpróbálunk visszaemlékezni erre az elmúló esztendőre, a legkülönbözőbb emlékek juthatnak eszünkbe nekünk is. Van család, ahova újszülött érkezett, s vannak, akiknek ravatal mellett kellett megállniuk. Van, aki végre elkezdhetette azt a munkát nagy lendülettel, amire készült, és vannak többen, akiket minden további nélkül elbocsátottak, vagy hirtelen, sokszor indokolás nélkül, nyugdíjaztak. Van, ahol hangzott a nevetés szívből és őszintén, s van, ahol csendesen törölgették a könnyeiket az emberek. Van, aki nagy elismerést kapott és méltán ebben az évben, és vannak, akiket sorozatos megaláztatások és kudarcok értek.

Hogyan emlékezünk az elmúlt év eseményeire, és mi következik az emlékezésünkből? Követjük-e Dávidnak a kezét, aki fölfelé mutatott, észrevesszük-

e az események mögött és fölött a mindenható Istent? Meglátjuk-e és vesszük-e a fáradságot, hogy imádságunkban meg is említjük az Ő meg nem érdemelt szeretetét, sokszor megtapasztalt bűnbocsátó kegyelmét és hatalmát.

Dávid számára Isten munkájából a legnagyobb élmény az volt, hogy Ő szabadító Úr. Majdnem minden versben előfordul ez a szó: szabadító, szabadítás, megszabadítottál. Istent mint szabadító Urát tapasztalta meg, és ezért magasztalja Őt. És ebben az imádságban néhány erőteljes, szemléletes képpel próbálja ábrázolni, hogy milyen nagy szükségünk van Isten szabadítására, és hogy milyen nagy hatalma van neki, aki minden helyzetből ki tudja szabadítani az övéit.

Néhány ilyen képre figyeljünk.

Azt olvastuk az 5-6. versben: „Körülvettek a halál örvényei, pusztító áradat rettent engem. A sír kötelei fonódtak körém, a halál csapdái meredtek rám.”

Olyan plasztikusan írja le, hogy szinte magunk előtt látunk egy embert, aki vállától a bokájáig be van tekerve kötéllel, és odakötötték egy fához. Szoktunk ilyeneket látni egy-egy filmben. Teljesen tehetetlen. Nem tud magán segíteni, és nincs a közelben senki, aki kiszabadítaná. Ott fog elpusztulni, csak idő kérdése. „A sír kötelei fonódtak körém” — mondja.

A Bibliából tudjuk, hogy az egész emberiség ilyen helyzetbe került, amikor Isten ellen fellázdunk. Pál apostol kénytelen leírni: „nem azt teszem, amit akarok, hanem azt, amit nem akarok.” Milyen ember az, aki nem azt teszi, amit akar?

Ágoston felsóhajt: „nem tudok nem vétkezni.” Vagyis egyszerűbben: csak vétkezni tudok. Még akkor is, ha valaki valami makulátlan jót és szépet szeretne tenni. A halál kötelei fonódtak ránk, a bűn behálóz minket, és tehetetlenné váltunk.

Ennek az évnek is a legnehezebb lelkigondozói szolgálata mindig a megkötözött emberek segítségével kapcsolatos. Szenvedélyek kötelei vesznek körül sok embert, és sokkal több szenvedély van ám, mint ahogy azt gondoljuk. Téves gondolataink kötelei, félelem kötöz meg nagyon sok gyermeket, és felnőtteket is. A vágyaink kötöznek meg sokszor. A be nem teljesült, vagy egyenesen teljesíthetetlen vágyak. És sokszor nem vesszük észre, hogy újra és újra csak két rossz közül választhatunk, és nagy bölcsen eldönthetjük, hogy akkor melyiket választjuk.

Isten nélkül ilyen helyzetbe kerültünk mindnyájan. Tudunk-e ebben a helyzetben a szabadító Istenről?

Így év vége felé sokan szoktak gondolkozni az időről, az idő múlásáról. Az idővel szemben is teljesen tehetetlenek vagyunk. Nem tudjuk megállítani egy pillanatra sem. Nem tudunk visszahozni időket, amin már túl vagyunk. Tehetetlenül néznünk kell, hogy peregnek a szemek a homokórán lefelé, s egyszer csak elfogy. És az életünk idő-homokóráját nem lehet megfordítani úgy, mint a többi. Egyszer majd végleg elfogy az időnk.

A közelmúltban többször kellett hallanom ezt a két szót egymás mellett: soha többé. Egy férfit látogattam, aki egyik óráról a másikra lebénuult. Elmondta,

hogy az első napokban a legszörnyűbb ez volt a számára: soha többé. Soha többé nem fog tudni sétálni az unokáival, soha többé nem fog tudni dolgozni a kertjében, ami pedig a konyhára is sok segítséget adott. Soha többé nem fog tudni segíteni sem a feleségének, sem a szomszédban levő időseknek, akik pedig már megszokták, hogy megjelenik és elvégzi, amire szükség van. Soha többé...

Nemrégiben halt meg egy kedves idős néni. Itt ült mindig az első sorban, amíg tudott jönni istentiszteletre. A lánya mondta el: a halála utáni napon kezébe kerültek a mama tárgyai. Állandóan ez a két szó jutott eszébe: ezzel a fésűvel már soha többé nem tudom anyukát megfésülni. Kinyitja a szekrényt, látja azt a ruhát, amit szeretett felvenni vasárnap édesanyja, hogy abban menjen templomba, soha többé nem adhatom már rá. És soha többé nem támogatom ide ki az úrvacsora alkalmával.

Nem szeretünk ilyenekre gondolni, pedig a józan, a felelős, a gondolkozó ember a valóságon akar tájékozódni, és szembenéz a maga tehetetlenségével.

Dávid átélte ezt a tehetetlenséget sokszor. Ezért tudja ilyen szemléletesen leírni. És mit tesz a maga tehetetlenségében? Van, aki lázad, még a kikötött ember is próbálja rángatni magát, de csak nehezebb lesz a helyzete. Van, aki resignáltan beletörődik, megkeseredik. És van: aki „nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam.” És elmondja még egyszer: „kiáltottam az én Istenemhez.”

Van, aki Istenhez kiált. Komolyan veszi, hogy tehetetlen. Komolyan számol azzal, hogy nem tud magán segíteni, és senki nincs, aki segítsen rajta. És akkor fölfelé néz: nyomorúságában Istenhez kiált.

Miért? Vajon Isten meghallja? Vagy — ó, de gyakran hallom ezeket a kérdéseket is — van egyáltalán? És ha van is, éppen az a legfontosabb dolga, hogy velem, nyomorulttal, a magam tehetetlenségében foglalkozzék?

Meghallja? Meg bizony! Itt van a folytatás: „Meghallotta hangomat, kiáltásom fülébe jutott.” Miért? Azért, mert igaz az, amit az előbb már idéztem: él az Úr, áldott az én kösziklám!

Nekünk élő Istenünk van, aki meghallja a kiáltást, aki válaszol arra. Nem mindig azonnal teljesíti, amit kérünk, nem is mindig teljesíti, amit kérünk — de válaszol a kiáltásra. Általában többet ad, mint amennyit kértünk. Ha mást ad is, arról utólag kiderül: arra volt szükségünk. Jobbat adott, mint ami nekünk eszünkbe jutott.

Ő valóban létező Isten. Nem illúzió, nem a szenvedő, tehetetlen ember kivetítése. Nem olcsó önvigasztalás ez, hogy kiáltok hozzá és majd válaszol. Aki hozzá kiált, annak felel. Meghallottad kiáltásomat...

Fontos lenne, hogy ne felejtjük el ennek az elmúló évnek a meghallgatott imádságait. Tudjunk azokért újra és újra hálát adni. Bátorítson minket arra, hogy továbbra és kiáltunk a mi Istenünkhöz.

Mi kell ahhoz, hogy valaki a tehetetlenségében Istenhez kiáltson? Egyszerűen Istenbe vetett bizalom. Valami kicsi bizalom. Valami icike-picike bizalom — ahogy egy kisgyerek mondta a múltkor egy gyermek-istentiszteleten. Mert Isten arra az akármilyen picike bizalomra néz, és ezért válaszol. Lehet, hogy keveredik bennünk hit és hitetlenség.

A legtöbbször azt kell elmondanunk, amit az a becsületes édesapa mondott Jézusnak: „hiszek, Uram. Segíts hitetlenségemnek!” Ez a valóság. Hiszek, azért jöttem ide, és tőled kérek segítséget. De nem vagyok egészen bizonyos abban, hogy fogsz segíteni, hogy akarsz segíteni. Abban meg bizonyos vagyok, hogy nem érdemlem meg. Ezek után is fogsz-e? Keveredik hit és hitetlenség.

De Jézus meggyógyította a fiát, ami azt jelenti, hogy a hitére nézett. Ha egy kicsi bizalom és hit van bennünk, és azzal kiáltunk Istenhez, Ő válaszol arra.

Itt jön egy olyan hosszú rész Dávid imádságában, amit nem olvastam fel. Amelyikben próbálja érzékeltetni valahogy Isten nagyságát. Tudniillik az ő imádságát hallva, megjelenik Isten. Itt ég, föld reng, zeng, mennydörög, villám-lás van. Próbálja valahogy leírni, hogy milyen leírhatatlanul és elképzelhetetlenül hatalmas a mi Istenünk. Akármilyen túlerővel szemben is adott neki győzelmet. Amikor már bezárult körülötte a gyűrű, akkor is kiszabadította onnan. Az ellenség már előre ujjongott, hogy diadalmaskodnak Dávidékon, de ő az Úr-hoz kiáltott, és egyszer csak az ellenség abbahagyja a gyűrű szorítását és elmegy máshova. Mert ennek az Istennek minden lehetséges, az is, ami az emberek-nél lehetetlen.

Ebben az évben is tapasztalhattuk ezt néhány alkalommal. Jó lenne, ha nem felejténék el. Azért is, hogy tudjuk érte dicsőíteni Istent, meg azért is, hogy sokkal több reménység, bizalom, békesség legyen bennünk, ha a jövőre gondolunk.

Megjelenik tehát a hatalmas Isten, és akkor Dávid, aki eddig fölfelé mutatott, hogy Őreá nézzetek és az Ő tetteit vegyük számba, most egy jelképes moz-dulattal bemutatja: onnan a magasból lenyúlt Isten, és kiemelt engem a gyű-rűből, ami már bezárult körülöttem. Ilyen az Isten! Az Ő hatalmas kezével le-nyúl és kiemeli azt, aki bajban van.

A „nagy vizekből kihúzott engem.” A nagy vizek kifejezés az Ószövetség-ben mindig az őskáoszt jelenti. Az elemeknek a pusztító hatalmát, a gonosz-nak a romboló hatalmát jelenti. Innen emeli ki Isten. Megjelenik Isten, és az ellenség elmenekül, a kötelek lehullanak — ahogyan Dániel barátairól a tüzes kemencében leégtek a kötelek — és a megkötözött, tehetetlen ember szabad. És nem győzi újra és újra mondani, és nem unja meg, hogy újra és újra felem-lítse: te szabadító Isten vagy, kiszabadítottál engem.

Az a héber szó, ami itt unos-untig ismétlődik, és a szabadítást jelenti, Jé-zus nevében is ott van. Jézus neve azt jelenti: szabadító. Nemcsak hétköznapi nyomorúságokból szabadítja a benne bízókat, hanem úgy olvassuk a Máté evangéliuma első részében, amikor József megkapja a parancsot, hogyan ne-vezze majd a születendő gyermeket. „Nevezd őt Jézusnak, mert Ő szabadítja meg az Ő népét annak bűneiből.” (Mt 1,21).

Amikor a bűn kötelei fonódnak körénk, és tehetetlenekké válunk a jóra, ak-kor Ő az, aki kiszabadít minket. Ez történt nagypénteken. Ott is megrendült a föld, elsötétült az ég, kettéhasadt a templom vastag kárpitszőnyege, mert Is-ten a legnagyobb szabadítást végezte el az Ő egyszülött Fia által, ami csak el-képzelhető ezen a földön.

Aki ezt a szabadítást átéli, az Pál apostollal együtt boldogan vallja: „Kiszabadítottál engem a sötétség hatalmából, és átvittél a te szeretett Fiad országába, akiben van a mi váltságunk, bűneink bocsánata az Ő vére által.” (Kol 1,13-14).

Nagy kegyelme Istennek, hogy ismerhetjük ezt a szabadító Jézust. Vajon ezt a nagy szabadítást átéltük-e már mindnyájan, és amikor visszaemlékezünk ennek az évnek az eseményeire, akkor számon tartjuk-e az Ő kis szabadításait is?

Az Újszövetségből a kalauz szerint most a Lukács evangéliumát olvassuk. A tegnapi és mai hosszú szakasz is erről szól: Jézus, mint szabadító jelenik meg. Ott ez a szó ismétlődik állandóan: parancsolt. Parancsolt a démonoknak, és megszabadult a megszállott ember. Parancsolt a láznak, és meggyógyult Péter anyósa. Parancsolt a halaknak, és akkora fogásuk volt Péteréknek, hogy még egy hajót, meg kollegákat kellett hívni, hogy elbírjanak a teli hálókka. Parancsolt a leprásnak, akit egészen elborított a lepra, és megtisztult. Jézus ugyanazzal a hatalommal munkálkodik, amit Dávid tapasztalt meg a mindenható Isten részéről.

Mi sokszor tehetetlenné válunk. Ebben az évben is át kellett élnünk tanácsalanságunkat, erőtlenségünket, tehetetlenségünket. Ismerjük-e és gyakoroljuk-e ezt a lehetőséget, hogy nyomorúságomból az Úrhoz kiáltottam, és Ő meghallgatta és válaszolt. Lenyúlt a magasból és felvett engem.

És a szabadítás után még sok mindent megemlít itt Dávid. Ezeket most nem részletezem, csak elsorolom, hogy mi-minden van a folytatásban: Isten világosságába kerül az élete, azt mondja: „te gyújtasz világosságot, te vagy az én mécesem.” Isten beszélgetni kezd a megszabadított emberrel, és boldogan vallja: „a te igéd igazság, a te szavaid igazak.”

A másik leggyakrabban előforduló szó ebben a fejezetben: pajzs. Isten a mi pajzsunk. Pajzsra, védőfegyverre annak van szüksége, akit támadnak. Sokféle támadás között zajlik az életünk. Elmondhatjuk-e ezzel a békességgel: Ő az én pajzsom?

Végül szól még Dávid arról, hogy mi ennek a feltétele. Tudniillik annak, hogy egyáltalán kapcsolatba kerülhessen Istennel, és Isten áldásai így záporozzanak rá. Ez a néhány vers félreérthető itt az ő imádságának a közepén, mert ezeket a szavakat az ószövetségi jelentésükkel tudjuk csak helyesen érteni. „Vigyáztam az Úr útjára, és nem hagytam el hűtlenül az Istent. Feddhetetlen voltam előtte, és őrizkedtem a bűntől.” — Ez nem azt jelenti, hogy bűntelennek és tökéletesnek tartja magát. Feddhetetlen a bocsánatot nyert bűnös. Aki látja, hogy mivel vétkezett az Úr ellen, azt megvallotta úgy, ahogy Dávid is több alkalommal, és utána komolyan veszi, hogy a megvallott bűnt Isten megbocsátotta. Mintha nem történt volna. Rendezett a kapcsolata Istennel. Ezért tudja, hogy mindig hallótávon belül van az Úr, tehát van értelme kiáltani hozzá. Ezért látja, hogy mindennek, ami az életében történt, Isten volt az alanya. Mindenért Őt dicsőíti. Mindent neki köszön meg. És mivel Ő hűséges Isten, ezért a továbbiakban is rá bízta magát. Ez az utolsó mondata ennek a zsoltárnak: hűséget mutatsz a benned bízókhoz.

Dávid visszatekint és magasztalja Istent. Zsoltárt énekel. Ha mi ma este visszatekintünk — és kérem, hogy tekintsünk vissza és vegyük számba Isten nagy tetteit — mivel telik meg a szívünk? Megtelik-e magasztalással, zsoltár-énekléssel akkor is, ha ebben az esztendőben is volt sok próbatétel, nyomorúság, nehézség. Ha most is vannak még előttünk olyan kérdőjelek, amikre nem tudjuk a választ, de minden nyomorúságból újra és újra az Úrhoz kiáltunk, akkor ugyanazt éljük át, amit Dávid: emlékezem és zsoltárt énekel a szívem.

Imádkozzunk!

Bocsásd meg Istenünk, hogy oly sokszor gondolkozás nélkül megyünk el az események mellett. Számba sem vesszük tőled kapott ajándékainkat, inkább csak azt soroljuk újra és újra: mi nincs, mit veszítettünk el, mi nem sikerült, mit kellett elszenvednünk az idén is.

Köszönjük, hogy most felemelhetjük a tekintetünket. Segíts, hogy a hitünk szemeivel meglássunk téged, aki teljhatalmú Ura vagy ennek a világmindenségnek, s akinek mégis fontos a mi kicsi életünk is. Aki örökkévaló szeretettel szeretettel minket és ezért terjesztetted ki reánk is a te irgalmasságodat. Aki ebben az évben is oly sokszor megmutattad nekünk hatalmadat és szeretetedet. Legyen mindenért egyedül tied a dicsőség!

Bocsásd meg, amikor hitetlenségünkkel bántunk téged. Amikor kételkedünk igazmondásodban. Amikor úgy gondoljuk, hogy te csak valamivel vagy erősebb, mint mi, de nem merjük komolyan venni: neked minden lehetséges, az is, ami az embereknél lehetetlen. Segíts, hogy tudjuk ezt hinni.

Szeretnénk dicsőíteni azzal, hogy bízunk benned akkor is, amikor előre tekintünk, amikor sok bizonytalanság vesz körül minket. Amikor másoknak a nyomorúságát is látjuk, és ott állunk sokszor teljesen tehetetlenül. Taníts minket bizalommal kiáltani. Engedd meglátnunk, amikor te cselekszel. Taníts meg örülni annak is, ha másként cselekszel, mint ahogy mi gondoltuk.

Köszönjük, hogy így hozhatjuk eléd mindnyájan mostani gondjainkat, terheinket, és azzal a hálaadással tárhatjuk fel a jövőre vonatkozó kívánságainkat is neked, mint akik látjuk, mit kaptunk az idén, és meg nem szűnő hálával mondunk dicséretet a te sokféle szabadításodért.

Segíts ezt elkezdeni már ebben a csendben.

Ámen.